

Studenten en studierendement

A. W. VAN DEN BAN

Afdeling Voorlichtingskunde van de Landbouwhogeschool, Wageningen

Voor de ontwikkeling van de Nederlandse landbouwwetenschap is het type studenten, dat naar Wageningen komt, van grote betekenis. Enige indruk hiervan geeft tabel 1.

Deze cijfers laten zien dat de eindexamencijfers van de in 1955 in Wageningen aangekomen studenten lager zijn dan die van de studenten in de wis- en natuurkunde, de technische wetenschappen en de letteren en wijsbegeerte. Het is echter mogelijk dat er in de ruim tien jaar die inmiddels zijn verstreken, een verandering is gekomen in de relatieve positie van de verschillende faculteiten. Zo wordt in Wageningen nu meer dan toen de nadruk gelegd op de mogelijkheden voor fundamenteel wetenschappelijk onderzoek. Mogelijk is dit de reden dat het percentage studenten met een 8 of hoger voor natuur- en scheikunde op hun eindexamen, dat naar Wageningen komt, de laatste vijftien jaar is gestegen van 39 % tot 47 %. Van de studenten die van 1948 t/m 1950 op de Nederlandse hogescholen en universiteiten aankwamen, behaalden alleen de studuënten in de faculteiten voor technische wetenschappen en voor wiskunde en natuurwetenschappen betere gemiddelde eindexamencijfers voor natuurkunde, scheikunde en wiskunde dan de studenten in landbouwkunde. Ook in moderne talen hadden de studenten

Tabel 2 Percentage van de studenten, aangekomen aan de Landbouwhogeschool van 1956 t/m 1962, dat tot september 1965 zijn propaedeutisch examen had gehaald, naar vooropleiding (Bron: Bureau Statistiek van de Landbouwhogeschool)

HBS-B	82 %
Gymnasium- β	84 %
Gymnasium- α	49 %
AMS (Paramaribo)	87 %
HLS, Nederlandse richting *	79 %
HLS, tropische richting *	43 %
Alle opleidingen	80 %

* Zonder diploma VHMO

in Wageningen betere eindexamencijfers behaalden die in geneeskunde, technische wetenschappen, tandheelkunde en diergeneeskunde.

De school van waaruit men naar Wageningen gaat heeft, op enkele uitzonderingen na, geen grote invloed op de behaalde studieresultaten, zoals blijkt uit tabel 2. Van alle aankomende studenten heeft bijna tweederde deel diploma HBS-B en ruim één-vijfde deel Gymnasium- β , zodat slechts kleine groepen met een andere opleiding naar Wageningen komen.

Tabel 1 Gemiddelde examencijfers (ongeacht soort diploma) van de mannelijke geslaagden die in 1955 naar het wetenschappelijk onderwijs gingen, per faculteit (Bron: 'Eindexamencijfers en studiekeuze van de mannelijke abiturienten VHMO 1954/1955', uitgave CBS)

Faculteit	Aantal ingeschrevenen	Percentage met als gemiddeld eindexamencijfer:								Totaal gemiddelde
		9	8½	8	7½	7	6½	6	5½	
Wis- en natuurkunde	945	0	4	9	20	24	25	15	1	7,0
Technische wetenschappen	1.277	0	2	8	17	26	28	17	2	6,9
Letteren en wijsbegeerte	403	0	3	6	14	24	31	21	1	6,8
Sociale wetenschappen *	193	1	1	5	9	29	28	22	6	6,7
Psychologie	120	—	—	3	15	23	39	17	3	6,7
Economische wetenschappen	713	—	0	5	12	21	30	26	6	6,6
Aardrijkskunde	145	—	1	5	8	23	32	26	6	6,6
Rechtsgeleerdheid	349	—	—	2	6	18	38	33	3	6,5
Geneeskunde	785	—	0	3	8	19	33	31	5	6,5
Landbouwkunde	206	—	0	1	8	24	34	29	3	6,5
Godgeleerdheid	168	—	1	1	2	17	33	40	5	6,4
Tandheelkunde	169	—	—	—	5	17	32	37	9	6,4
Diergeneeskunde	86	—	—	1	6	13	29	42	9	6,3

* Inclusief politieke en sociale wetenschappen

De studieresultaten die men tijdens zijn vooropleiding heeft behaald, zijn echter wel degelijk van belang om het succes van de studie aan de Landbouwhogeschool te voorspellen, zoals blijkt uit tabel 3.

Deze tabel geeft de indruk, dat voor een succesvolle studie in Wageningen vooral goede eindexamencijfers voor natuur- en scheikunde van belang zijn. Behalve de technische wetenschappen is er geen faculteit, waar de cijfers voor deze vakken zo duidelijk samenhangen met het studie-resultaat als in Wageningen. Degenen met een 6

of minder voor natuur- en scheikunde deden bovendien gemiddeld nog een jaar langer over hun studie dan zij die bij hun eindexamen een 8 of meer hadden gehaald. Als men op de middelbare school een- of meermalen is blijven zitten en dan geslaagd is met lage eindexamencijfers voor natuur- en scheikunde, heeft men het recht om in Wageningen te gaan studeren. De kans blijkt echter klein te zijn, dat men ooit zal afstuderen. Voor dit type studenten zijn de kansen op succes elders aanmerkelijk groter.

	Land- bouw- kunde	Genees- kunde	Dier- genees- kunde	Wiskunde en natuur- weten- schappen	Technische weten- schappen	Rechts- geleerd- heid	Economi- sche weten- schappen
Moderne talen:							
6 en minder	55	67	68	57	54	69	44
7	54	74	55	65	63	71	59
8 en meer	69	79	—*	69	73	73	61
Wiskunde:							
6 en minder	59	68	53	56	30	70	60
7	41	70	64	59	54	80	58
8 en meer	74	78	84	66	68	79	65
Natuur- en scheikunde:							
6 en minder	37	61	51	48	33	68	49
7	62	72	72	50	56	74	65
8 en meer	78	83	77	71	72	83	77
Leeftijd:							
18 jaar en jonger	55	80	71	65	66	76	58
19 jaar	62	68	74	56	53	71	48
20 jaar en ouder	37	58	56	43	42	63	37
Totaal	51	69	65	59	57	68	49

Tabel 3 Percentage van de mannelijke studenten uit de generaties 1948 t/m 1950, dat binnen 13 jaar is afgestudeerd, naar gemiddeld eindexamencijfer en naar leeftijd bij het behalen van eindexamen V.H.M.O., voor enkele faculteiten (Bron: Centraal Bureau voor de Statistiek: Numeriek rendement, mediane studieduur en studiediscipline van enige na-oorlogse studentengeneraties. Zeist 1965, 148 pp.)

* Niet vermeld omdat er minder dan 20 studenten in deze categorie vielen

BOEKBESPREKING

Voedingsleer

635.65
641.3

Aykroyd, W. R. & Doughty, J.: Legumes in Human Nutrition. FAO Nutritional Studies No. 19, Rome 1964, 138 pp.

In het kader van de door de FAO uitgegeven 'Nutritional Studies' is dit boekje een belangrijke aanwinst. De reputatie van de eerstgenoemde auteur — tot voor enige jaren directeur van de Nutrition Division van de FAO — staat reeds borg voor de inhoud. Belangrijk is ook, dat de eveneens be-

kende prof. Platt (London School of Hygiene and Tropical Medicine) zijn uitvoerig documentatiemateriaal op dit gebied ter beschikking van de auteurs heeft gesteld.

Op overzichtelijke wijze gerangschikt vindt men in dit boekje gegevens over de produktie en consumptie van de verschillende leguminosen, over de samenstelling en voedingswaarde, over de in verschillende landen gebruikte methoden van 'processing' en bewaring op de voedingswaarde, over toxische bestanddelen, over leguminosen-eiwitten en over de plaats van leguminosen in de menselijke voeding.

In een aantal appendices worden onder andere tabellen gegeven over de gehalten aan de belangrijkste nutriënten (niet over tocoferolen, pantotheenzuur en foliumzuur) in de verschillende leguminosen en over de gehalten aan essen-

tiële aminozuren (mg/g N) in de diverse zaden. Ook vindt men hierbij een korte bibliografie over soyabonen en soya-produkten.

Het spreekt vanzelf dat een boekje van deze omvang geen aanspraak kan maken op volledigheid. Zo wordt niet gesproken over de voor de voeding in de ontwikkelingslanden toch belangrijke kwestie, hoeveel procent van het in de diverse leguminosen aanwezige nicotinezuur 'available' is.

Landbouwkundigen, voedingsdeskundigen, artsen, diëtisten en sociale werkers zullen in dit boekje veel interessante gegevens kunnen vinden. Ook voor de veevoedingsdeskundige zijn sommige hoofdstukken (bijv. over aflatoxine en over de biologische waarde van leguminosen-eiwitten) van waarde.

E. H. Groot